

A.
K. V. K.
K.

27 Februari 1817, Dinsdag.

De wijkten en boeken reed voor de
jongelingen om heel hun leven in
deugdzaamheid door te brengen in
"leucht het slechte gezelschap".

Ja, vele jongelingen die zelf heilig
hefden voeten, zijn lang zeer lang
gezoeken met in aanraking te ko-
men met een slecht gezelschap.

En het geraast met in 't verderf? Men
vindt er geen graven in een met een
jongeling te spreken, mede te geven, dat
horen inmen niet anders! En zijne ge-
spreken konden aanhoud

Vele voorbeelden van diepe verzuiking in
de ondegd door jongelingen zijn al
rondom om en niettemin vele jongelingen
doen de ogen niet open, of toch
... niet als het bekend is.

En dat ze niet geen onwizel voorwendsel
afmaken lijkt dit: in de bij den gezelschap
om hun dat het goede terug te brengen!

Ja, eens zou dat kunnen gebeuren. Bij uit-
sien, bij minimal; doch gewoonlijk
bestaat de goede de slechte niet, maar hi
te slechte die de goede bekeert!

Als men een koud en koud neemt
zal zij de niet verbauden maar

doet zwart maken, zoo ook met
het slechte gezelschap: het zal dezel
niet kennendal verrassen, maar
het zal ze toch bejaidelen, en dat moet
men vermijden. Luit al zijne krachten.
Wijzen we dan op onze heide, want, lijk
duivels, blijven luss van alle deen-
den zulke slechte gezellen, gesond
schuime provi te besprengen, en de fure-
re schone fiele te bezwadden en in
den donderen afgrond te starten.

4.5
W. J. J.

Donderdag 29 Maart 1917.

Gef. wat een steen van ons harte. ~~de~~
sombere, rollende welken van de prijs-
kronken, die een hele lange wein ons zoo
bang verduiden en zoo verzuimen.
Gedurig beuroop om een bewaardheid van
dezen of genen prijskronk, welke ging
pleun griffen; & was een doortrechter
doorbladering, van het boek om allen goed en
fisch in & gelangen de prinsen, een anstreef
en. Bange geluid om het harte. al men
doot met zijn wit papier voor zich lang,
en de vliegen door zijn blikken uit de
ruis word wilden kenne, door hij nog
gesproken had; maar nu! wat ginnen,
wat veldoening, wat lichteid om het harte,
dat alles is nu ook in den afgrond der vergehel-
heid verdween.

Verleden week zeyden we en wenschen we
zoo menigmaal: "4 moete rouw des harts!"
en die welke schen ons moeit te zullen en-
digen, die Caspary welke met al leure side-
ningen; en wel, gelijk alles het in de
wereld griffe en einde; tyk het harte ge-
belt bij het ondergen van een leun afwe-
zigen vriend, zoo ook jebelt ons harte in
doodt we een op ons ginnen en staon
stervende leun kunnen lye, het gen om leun
minne hary orgeel was

Soch, nog eenige dagen geduld en
we kunnen inden het streven van heel di-
gen trinneren. De verstande. Thyeen
woorden uit de drukken, door genen te
beschrijven, zal de zaligheid zijn in den
fenneliekering kenny de zitten!

E dan nog een minne... en alle
is under verolagen. -- Jan, jev groot het in
de wereld: iets dravij, iets blijde, iets d-
sido under lopen door het geene men lief-
hadat men eindelij, jordan om het leun,
met meer te lopen heeft, en de leun over
minvast meer leun rige.

4.5

Wf

Primen

Wij in Vlaanderen, roek zoo klein,
 Is minner als geen den,
 Gezigt, gezigt het mijne,
 Door ~~den~~ ^{uw natuur} ~~den~~ ^{alleen}.

Uw malische groene weiden,
 Met H. bonte quazend vee,
 Uw mitgescheurde heiden,
 Die ruffen in den vree;

Uw heerlijk blauwe lochten
waardoor de lense schiet
om 4 morgens, toch zoo lochke,
En God heeft beide bidden.

Uw donker groene bosken,
Waar in een vogelrij
Haren geyelen ontsloopen,
In zoete melodij.

Een Gode wil in smeken.
 Dat hij het zeege, & land
 Waarop wij ^{de} vryheidsseken.
 Slant God ^{moet} boeien & geplant
 Wtmeest

$\frac{1}{V - V_c}$

Maandag 17 Mei 1917.

Y. L. Mei

Ik heb mij Mei 'en alle is vol leven,
 De wed, de minnelijke wed,
 Van Conde blaumen heel doorweven
 Deelt ou daer gouden vreugden toe.

Het Is mei: de vogels zijn mede
 Versierd mit den winddoor,
 En heazlen, heppelend oment weder
 Op 't henge dat vol bakken scheel.

Ik Is mei! uwier seinke bloemen sijn,
 In t welk ^{ind} bekend onwier stoon
 Van d oorlog met zjn helle pijn;
 Ak! Molder, is t welk ^{ind}st gevaan!

W. Freund

Woensdag 2 Mei 1917.

Gister zijn we ter bejaert naar O.E.
Vrouw van Leender, de Oortlooper, gered.
Ken. Hoe dierwag zucht er 'n hoogen
mit haen een vlek regen staaft bezwaard
de en... men zou nabr Oortlooper niet
gaan. 'Hoe spijding loch.'
Doch O.E. kwamst had den dag waarschijnlijk
heest beste muur opmet de Meisvroude,
en, het groot genoege van onvallen, Klaasje
het begin den nuet open..... nu quigmen!
Hoe blij de doch.

Oudersche bracht mijn geest mij op den
garden tijd vóór den vallog; hoe was her
van anders geschild op de baan: Klaasje
rommen, schetterende strompetteis, schitterende
bannen, gevolgd door een geendij-
lig studentenloper, die over de velden
dit gelmen zijn bedden, waarden ze men
peelden te volgen, waarden ze kunne
heilige tekken af dwongen, en in wurd was
ook onder; maar nu, waar was in nu ver-
zield! en mijn hart was een ongenblik
verbillend: 'K was in een Fransch miidde,
in een Vlaamsche stads, maar in een
Fransch.....

Wij swamen de Oortlooper aan en
quigen in de Kerse, hoe zeils ontroeven
Kloppen duit de latijnsche liederen met

voor de machlige vroude, om aller
redder.

Dan quigen we naar de grot, maar oed
in plaats van geloning zou mijn hart nuig
stew geloken worden!

Een woord werd er den studenten herge:
stuur en dat woord was... is 't Fransch.
Een herge werd er gezongen her een der
meidenmaagd, en dat herge was... Fransch.
In plaats van de jeet, aommoedigende
Klaasje onder Vlaamsche pole, op den Vlaam-
schen grond van Oortlooper, aan de Vlaamsche
grot der Vlaamsche, lieve vroude; kloppen
nu, vroude Klaasje.

In plaats van het, heel eenvoudig, ja, maar
doch, liet mij zeggen, het boemmoedig:
lijk schoone liidje 'Onze twee vroude van
Vlaanderen', zong men er eenpi in een
vroude hand; 'Ja, in 't Fransch recht uit-
mijn hart heeft zich dater heilmaul
ongelieerd, het liefst door geleden man,
niet d'ulpe god 't zal nog wel ver-
anderen en doordoor freelde is
een gelied in... 't Vlaamsch.

Vlaanderen loven!

4,50

W. J. J.

A.
v.v. K.
(K)

Vrijdag 11 Mei 1917.

Wat is heete doof. Maar wat is goud.
Dag ook voor onze sporen: de gronne boom-
se plantenen men zit deze letterlijk
groeien. Maar ik blijf met verder
waait buiten de onverbreke lijke stamde
stralen van het zonnereen bevalgen
ordnig mag andere die een het oer-
elakdige werk, doerom ook val mijn
met wel gencige uit te schrijven. Een
tot een andren kon boereji, dan zal ik
mij wat langer met u lezigen ronden.
W. J. J. J.

N.B. Koudge is er wel heel wat bijzonders op-
beind nuar daar zullen we op weer komen
na den oorlog, ad i. G. u. behoort. i. P. 11/11

A.
v.v. K.
v.

Zondag 18 Mei 1917.

Kon, jongen, vandaag zijn een met schoore
ouder bounger komen. Nu, dat ze zoó lefswij-
en wit in in loch ~~waadig~~ wit te le-
er waadig over verbaard.

Gij zyt en waal, neen, wat drijendmaal stelen
in, de zijten "frankeljon", en de leet gezege.
"le flammande wot des laches", "le flammand
sint fule" que par la crapule", "je ne men pas
parler le flammand par ce que je sers que cette
substitution ne me plait pas".

"le flammande wot des laches".

Wat, menenji, gij want spreken van "laches",
als men menand met het woordje lachard en
berengelen dan is het wel met jelloonje.

Wij, Kammijn, bekampers de Walen, nietomdat
ze een een lachard en ieder lachard, dat wadaon we
mensural te wel, omvondend ze dat hunne taal
jaden willen ophogen en onzen oard verbaard
en döröm allen schijden wij. Maar "frankeljon"
dat zijn echte lachards: en frankeljon lachard,
da, Kammijn geboren en in een Vlaamsch midde-
leevend, zijne maeder taal vermaand, zijn
eigen aard verbaard en zich een vrendleed
over het lachardlijf leest; lewel, gij zyt
ene door Frankeljon, want ge zyt in het
Klaamsche dorp Z. geboren en g' hebt uwe taal
vermaand. En het g'wilt dan een ander
maas des lachard: "lachard".